

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4447/2567

พนักงานอัยการจังหวัดปัตตานีโจทก์ นางสาว ว.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 246, ป.วิ.อ. มาตรา 218, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 4, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 13, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 19, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 242, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 254, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 255, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 3, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 4, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 5, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 159, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 167, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 196, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 204, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 207, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 5, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 6, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 7, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 8, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 9, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจําหน่ายหรือรับไว้โดยประการใด ซึ่งของอันตนรู้ว่านำเข้ามาในราชอาณาจักรที่ยังมิได้ผ่านพิธีการศุลกากร ตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 246 วรรคหนึ่ง โดยปรับเป็นเงินสี่เท่าของราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรแล้ว จำนวน 2,743,672 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงปรับ 1,371,836 บาท ฎีกาของกลาง ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืน จึงเป็นคดีที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืนตามศาลล่างให้จำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับ ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ที่จำเลยฎีกาขอให้ลดโทษปรับนั้น เป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลอุทธรณ์ภาค 9 เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง จึงต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ส่วนที่จำเลยฎีกาขอผ่อนชำระค่าปรับนั้น เห็นว่า การบังคับชำระค่าปรับเป็นกระบวนการในการบังคับคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาของศาลชั้นต้น ซึ่งจำเลยยังมีได้มีคำขอให้ศาลชั้นต้นเพื่อพิจารณาสั่ง จึงยังไม่มีเหตุที่จะฎีกาในเรื่องนี้ ที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของจำเลยมานั้นเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2560 มาตรา 4, 13, 19, 242, 246, 254, 255 พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 3, 4, 5, 159, 167, 196, 204, 207 พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, 5, 6, 7, 8, 9 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 91 รัฐบาลขอรับชดเชยหรือชดเชยของกลางจ่ายเงินสินบนและรางวัลแก่ผู้แจ้งความนำจับและเจ้าพนักงานผู้จับกุมตามกฎหมาย จำเลยให้การรับสารภาพขอหาช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจําหน่ายหรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของอันตนพึงรู้ว่านำเข้ามาในราชอาณาจักรที่ยังมิได้ผ่านพิธีการศุลกากร และมีไว้เพื่อขายซึ่ง

สินค้าที่มีได้เสียภาษีสรรพสามิตโดยผิดกฎหมาย ส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 246 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 204 (1) การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้อย่างเข้ามามีในราชอาณาจักรที่ยังมิได้ผ่านพิธีการศุลกากรตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปรับเป็นเงินสี่เท่าของราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรแล้ว จำนวน 2,743,672 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงปรับ 1,371,836 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังได้เกินหนึ่งปีแต่ไม่เกินสองปี ริมของกลาง ให้จ่ายเงินสินบนและรางวัลแก่ผู้แจ้งความนำจับและเจ้าพนักงานผู้จับกุมตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 ข้อหาอื่นให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำหรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้อย่างเข้ามามีในราชอาณาจักรที่ยังมิได้ผ่านพิธีการศุลกากร ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 246 วรรคหนึ่ง โดยปรับเป็นเงินสี่เท่าของราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรแล้ว จำนวน 2,743,672 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงปรับ 1,371,836 บาท ริมของกลาง ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืน จึงเป็นคดีที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืนตามศาลล่างให้จำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับ ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ที่จำเลยฎีกาขอให้ลดโทษปรับนั้น เป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลอุทธรณ์ภาค 9 เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง จึงต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ส่วนที่จำเลยฎีกาขอผ่อนชำระค่าปรับนั้น เห็นว่า การบังคับชำระค่าปรับเป็นกระบวนการในการบังคับคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาของศาลชั้นต้น ซึ่งจำเลยยังมิได้มีคำขอให้ศาลชั้นต้นเพื่อพิจารณาสั่ง จึงยังไม่มีเหตุที่จะฎีกาในเรื่องนี้ ที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของจำเลยมานั้นเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยพิพากษายกฎีกาของจำเลย

องค์คณะ

นพรัตน์ ชลวิทย์ · กัมปนาท วงษ์นรา · ธนาคม ล้อมักดี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4447/2567>